

Látja a hosszú évtizedek sanyarú Magyarországot.  
Semmit nem szépít – de semmit nem lök ki az emléke-  
zetéből.

„Undor és honvágy, miként  
keveredhet.”

(Kutyapest)

S szinte csoda, hogy már 1958-ban, messzi tájakra  
szakadva, még félig gyermekként is érvényesen vallja  
meg vágyát-hitét a szeretett édesanyához, Ignác  
Rózsához címezve:

„Újakkal toldva a régi selejtjét  
így teszünk helyére minden szent követ.

*S én lennék ebben a csodás kis országban  
Az Új-Világbeli Nagykövet.”*

(Teremtsünk egyszer)

Lám, – papírforma szerint – Ádám már 75 éves! Készü-  
lődik – de hiszen már kora ifjúságában is ezt tette. A *Csil-  
lagvilágban* írta, 1952-ben, s 2002-ben véglegesítette:

„...*S az arany-Göncöl tisztán, s úgy visz el,  
mint ezüst korcsolya, ha fut a jégen.*”

Ádám, ne siess!

A szekérrúd ugyan nem a mi kezünkben van – de az  
égi Göncöl kerekét még sokáig fényesítgesd, hogy a  
ködökön is átragyogjon.

MAKKAI ÁDÁM

## *Randevú az eszpresszóban*

*borzolt értelem darabokra hull már:  
elhullunk – látom – maszatokká mállunk  
s némán innom kell nyomorult csészémből  
ezt a szorongást – – –*

*nem látjátok tán hogy a lánykám sápadt  
elfáradt arcán nem erő a bíbor  
lappangó lázak szerelemre gyújtják  
s retteg a csóktól?*

*szánjátok meg nők – ti felém sötétlő  
kávémérések ruzsozott lakói  
szánjátok meg őt ki nem él csak lelkem  
rég kalandja!*

*mert jobb volna tán ha nem élne tényleg  
ámde élünk mind – szuszogása hallik –  
mindjárt itt is lesz, s az a rebbent ajka  
rámnevet: Ádám!*

*s borzolt értelembe darabokra hull majd  
elhulok, tudom, merevült vak óriás  
módján járom tűz-tehetetlenségben  
csókjai táncát*